

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 21 stycznia 2014 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru realizacji zawartej za pośrednictwem strony internetowej transakcji dotyczącej zakupu prawa jazdy za kwotę 1 500 zł. w ten sposób, że pokrzywdzony wpłacił pieniądze na wskazane konto, po czym nie otrzymał zamówionego towaru ani zwrotu pieniędzy działając tym na szkodę P. S., tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Radomsku w VI Wydziale Karnym wyrokiem zaocznym z dnia 17 marca 2015r:

1. oskarżonego R. S. uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu, z tą zmianą jego opisu, że ustalił, iż oskarżony dopuścił się go w miejscowości M., gmina G. i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawiania wolności na okres próby lat 2 (dwóch);
3. na podstawie art. 33 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
4. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 1 500 (jeden tysiąc pięćset) złotych w terminie 6 (sześciu) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;
5. wymierzył oskarżonemu 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator, który z podstawy art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 33 § 1 i §3 kk, polegającą na jego błędnym niezastosowaniu w podstawie orzekania wobec oskarżonego R. S. kary grzywny i powołaniu jedynie art. 33§2 kk, podczas gdy § 1 i 3 powołanego artykułu określa liczbę stawek dziennych grzywny oraz wysokości jednej stawki przy której sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oraz art. 2 ust 3 w zw. z art. 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, polegającego na ich niepowołaniu w podstawie prawnej zasądzonej opłaty.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej podstawy orzeczenia o karze grzywny poprzez powołanie art. 33§ 1 i 3 kk oraz art. 2 ust 3 w zw. z art. 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych podstawy orzeczenia w części dotyczącej zasądzonej opłaty

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Wyrok dzieli się na trzy zasadnicze części:

- a) wstępna, zwaną też komparycją, która składa się z elementów wymienionych w art. 413 § 1 pkt 1-4
- b) dyspozytywną, zwaną także sentencją wyroku, która składa się z elementów wymienionych w art. 413 § 1 pkt 5 i 6, a także w przypadku wyroku skazującego – z elementów wymienionych w § 2

c) motywacyjną, która stanowią ustnie podane motywy wyroku, ogłoszone na podstawie art. 418 § 3 kpk oraz uzasadnienia na piśmie / art. 422-424 kpk/.

Wyrok, jako orzeczenie kończące postępowanie w sprawie musi określać: kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu / art. 626 § 1 kpk/.

Dokonując oceny zaskarżonego wyroku poprzez pryzmat wymogów stawianych wyrokowi powyżej powołanymi przepisami, stwierdzić należy, że wbrew odmiennemu pogładowi wyrażonemu w apelacji, zaskarżony wyrok zawiera wszystkie niezbędne elementy, a w szczególności sąd meriti nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z ugruntowanymi poglądami doktryny i orzecznictwa, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął, jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, sąd może wymierzyć grzywnę obok kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 k.k.

Sąd meriti nie dopuścił się więc obrazy przepisów prawa materialnego powołując jedynie ten przepis do podstawy wymiaru orzeczonej kary grzywny obok kary pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko mieniu wyczerpujące dyspozycję art. 286 § 1 kk. § 1 art. 33 kk określa ilościowy wymiar kary według liczby stawek dziennych jako jednostek wymiaru grzywny w granicach od 10 do 540 stawek dziennych i w ocenie sądu nie ma potrzeby powoływania tego przepisu do podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 k.k., podobnie jak nie ma potrzeby powoływania do podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej tym wyrokiem przepisu art. 37 k.k., który to przepis określa zasady wymierzania i wymiar kary pozbawienia wolności.

W ocenie sądu odwoławczego o obrazie prawa materialnego art. 33 § 1 k.k. można byłoby mówić wówczas, gdyby sąd meriti wyszedł poza ramy liczby stawek określonych tym przepisem, a więc gdyby orzekając karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. określił liczbę stawek na 5 lub 550, nie zaś w sytuacji, gdy nie powołał tego przepisu do podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 k.k., który to przepis jest samoistną podstawą wymiaru orzeczonej obok kary pozbawienia wolności, jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść majątkową osiągnął.

§ 3 art. 33 kk jest natomiast dyrektywą szczególną adresowaną do sądu, nakazującą uwzględnienie przy ustalaniu wymiaru stawki dziennej grzywny sytuacji ekonomicznej sprawcy / sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe/.

Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, wysokość jednej stawki dziennej zawiera się w granicach od 10 złotych do 2.000 złotych. Skoro więc sąd meriti ustalił wymiar jednej stawki na poziomie 10 złotych, uwzględniając przy ustalaniu stawki dziennej grzywny sytuację ekonomiczną oskarżonego, to za chybiony uznać należało zarzut obrazy prawa materialnego, polegający na pominięciu tego przepisu, przy podstawie wymiaru grzywny orzeczonej na podstawie art. art. 33§ 2 kk.

Z równym skutkiem możnaby było stawiać zarzut sądowi meriti, że w podstawie wymiaru kary pominął przepis art. 53 kk, określający ogólne dyrektywy, adresowana do sądu, którymi sąd winien się kierować przy wymierzaniu kary.

Reasumując stwierdzić należy, że sąd meriti powołując jako podstawę wymiaru kary grzywny, orzeczonej obok kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 286§ 1 kk przepis ar. 33 § 2 kk, ustalając jej wymiar na 50 stawek dziennych, przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 10 złotych, nie dopuścił się obrazy prawa materialnego, pomijając w podstawie wymiaru art. 33 § 1 i 3 kk, jak zarzuca to skarżący w apelacji.

Jak wskazano na wstępie o tym, że jednym z elementów wyroków musi być rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu przesądza przepis art. 626 § 1 kpk.

Przepis ten stanowi, iż w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd określa, kto, w jakiej części i zakresie ponosi koszty procesu.

W ocenie sądu odwoławczego zaskarżone orzeczenie ten warunek spełnia. Dla porządku stwierdzić należy, że wysokość opłaty została ustalona prawidłowo, zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych /Dz. U. Nr. 49 poz. 233 z późn zm./ i choć faktycznie sąd nie powołał powyższych przepisów w wyroku, to w świetle powyżej przedstawianych argumentów nie mógł być skuteczny zarzut obrazy prawa materialnego w tym zakresie.

Na marginesie tylko stwierdzić należy, iż skarżący na poparcie zarzutów zawartych w petitum apelacji nie przedstawił przekonujących argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć zaskarżony wyrok.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak w sentencji .

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono, jak w części dyspozytywnej wyroku.